İstanbul'da dört kardeşin birlikte intiharı üzerine yazılanların hepsi aynı çerçevededir denilebilir. Bu yazılanları sadece bu kardeşlerin intiharıyla ilgili görmemek gerekir, genel olarak intihar konusuna yaklaşımı da sergiliyorlar ve hepsinin sığ bir yaklaşımı bulunuyor.

İntihar, kişinin kendisine şiddet uygulaması olarak da tanımlanabilir.

İntihar umutsuzluk değildir.

İntihar önemli bir cesareti gerektirir.

İntihar aynı zamanda protestodur.

Bütün intiharlar bu özelliklere uymayabilir ama bu özelliklerin büyük çoğunluğu kapsadığı söylenebilir.

Apayrı zamanlara ait birkaç örnek vereyim.

Hitler'in sığınağındaki son günleri anlatan Çöküş filmini görmüşsünüzdür. Görmemişseniz bile kısa bir bölümü anlatacağım.

Kızıl Ordu yaklaşıyor ve Nazilerin önde gelenleri ne yapacaklarına karar veriyorlar.

Göbbels'in eşi Magda altı küçük çocuğunu zehirler. Kısa süre sonra intihar edecek olan bir general, "Bizim için hayat bitti ama çocukları neden öldürüyorsun? Onlar için gelecek var" der. Kadın şöyle cevap verir:

"Nasyonal sosyalizmin olmadığı bir dünyada gelecek yoktur."

Magda eşiyle birlikte intihar etmeden önce vasiyetini yazar. Orada şöyle bir cümle vardır: "Nasyonal sosyalizmin bulunmadığı bir dünya yaşanmaya değmez."

Bu kadın aslında yaşayabilirdi. Nazilerin ön plandaki insanları arasında yer almıyordu, belki biraz hapiste kalır, ardından çocuklarıyla birlikte yaşayabilirdi ama öyle bir hayata katlanamayacaktı.

Verilen mesaj açıktır: savaştık, kaybettik, artık yaşamamamız gerekir. Ne bizi, ne çocukları canlı ele geçiremeyeceksiniz. Ölü bedenlerimizi de bulamayacaksınız çünkü yakılacak.

Savaşı kazanma umudu kalmamış ama bu durum yolunda sonuna kadar gitme cesaretini ortadan kaldırmamış…

Bizdeki MHP'liler faşizmin düşük örneklerini sergilerler…

Başka bir örnek…

Paris'te 1980 ve 1990'lı yıllarda karı-koca Rüstem ile Françoise'ın işlettiği bir kitapçı vardı. Françoise ölünce Rüstem dünyaya küstü ve hiçbir şey yemeyerek ama sadece şarap içerek kendini yavaşça öldürdü. Hayatının sonlarında doktora "yaşamak istemediğini" söylediğini duymuştum.

Yaşayabilirdi, kendini geçindirecek iş bulabilirdi, başka kadın da bulabilirdi; böyle bir hayatı istemedi ve bitirdi.

Bir başka örnek…

Yaklaşık on yıl kadar önce Almanya'da bir karı koca kendilerini hızlı trenin önüne atarak intihar etti. Komşuları çok şaşırdı. "Çok borçları vardı ama bunun başka çözüm yolları vardır, neden intihar ettiler?"

Kişisel iflas ilan edersiniz, muamelesi uzundur, satılabilecek eşyalarınıza el konur ve yoksulluk maaşı bağlanır. Günlük hayatta gerekli eşyalara, televizyon dahil el konulamaz.

Yoksulluk içinde de olsa yaşayabilirlerdi, böyle yaşamak istememişler.

İnsan en kötü koşullara bile alışabilir, hayatını buna göre düzenleyebilir ve sıkıntı içinde de olsa yaşayabilir.

Yaşamak istiyorsa tabii…

Başka bir bölüm insan ise, "hayat buysa eğer yaşamaya değmez" diyebilir.

Son örnek Hemingway'dir. İntihar ettiğinde tanınmış bir yazardı, parası da vardı ama "artık yazamıyorsam yaşamanın anlamı kalmadı" diye düşünmüştür.

Çok sayıda insanla paylaşılan belirli bir amaca yönelik intiharları burada saymadım.

1968 başında Vietkong'un Tet saldırısında bir grup Saygon'daki ABD elçiliğine saldırır. Eyleme katılanların tamamı ya da büyük bölümü sağ kalmayacaktır ve bunu baştan bilerek eyleme girerler.

Hapishanelerdeki ölüm oruçlarında hayatlarını kaybedenler de böyledir.

Canlı bombalar intiharın başka bir çeşididir. Şu veya bu amaç için öyle bir eyleme giriyorsunuz ki kesinlikle sağ kalmayacaksınız.

Dört kardeşin intihar etmesiyle konu gündeme geldi ama intihar konusu çok çeşitlidir, sayıca az değildir ve yoksulluk, umutsuzluk gibi nedenlere de bağlanamaz.

Bundan sonra böyle yaşamak istemiyorum, başka imkan da bulunmuyor, o zaman bitireyim…

Hayatın anlamı varsa yaşanır ve bu anlam kişiye göre değişebilir. Bu bir hayat felsefesidir. Anlam biterse yaşamanın da gereği kalmaz.